

[Sønderby]

få det i fremtiden om bortskaffelse af affald. Også på det område er det vigtigt, at vi nu får taget fat.

Det, som lovforslaget bygger på, er altså en renere teknologi, og om den renere teknologi siger ministeren, som det også er blevet sagt andre steder fra, at det er bedre at forebygge end at helbrede. Det er helt afgjort, at hvis vi havde kunnet tage fat på problemerne, før det var gået galt, havde vi været fri for mange, lange debatter i Folketinget. Det håber vi denne lov kan medvirke til. Den er kompliceret, den er stor, og jeg giver flere ordførere ret i, at der kan være mange ting, vi skal drøfte i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, men vi håber fra Venstres side, at den kan blive færdig.

Hvis vi sørger for en bedre forebyggelse, bliver det heller ikke så svært at løse problemet med affaldsbortskaffelse.

Der har allerede været nogen diskussion om miljømærkningen, og det er noget, der har været diskuteret på andre områder. Jeg må sige til de to fra Fremskridtspartiet, der har sagt, at det var til skade for erhvervslivet – hr. Knud Lind nikker og vil måske fremhæve det én gang til – at jeg tror, at hvis der kommer mere forståelse, mere diskussion om mål og midler i miljødebatten – det er da i hvert fald vores indtryk – hvis der er sammenhæng i vores miljøpolitik, hvis linjen er en bedre prioritering, som vi drøftede ved det forrige forslag, vil der være en bred forståelse for den. Jeg ved, at erhvervslivet vil være med til miljømærkning, og jeg tror, at mange erhvervsvirksomheder vil komme og bede om at få den. At det så også kan være til gavn for forbrugerne, kan da i hvert fald ikke skade nogen af de partier, der er her i Folketinget.

Endelig indebærer forslaget også en modernisering og en forenkling – det har været drøftet før – og det synes jeg også vi skal fortsætte arbejdet med, og jeg håber, at Folketingets Miljøudvalg vil være med til det, både hvad angår tilsyn- og kontrolarbejdet, men også være med til, at myndighedernes tilsyn og kontrol bliver forenklet. Den diskussion, der har været om udvidelse af klagekredsen, vil vi i hvert fald se på i udvalget, fordi vi ikke er sikker på, at denne kreds skal udvides så voldsomt.

Vi håber, at et godt udvalgsarbejde kan gøre dette lovforslag færdigt i indeværende samling, for jeg tror, at der, som ministeren siger i fremsættelsestalen, har været bred forståelse i de

kredse, der er blevet hørt om dette forslag. Det tror jeg også vi kan få her i Folketinget, og så kan vi få en god lov. Det er som sagt 10 år siden, vi lavede den første lov. Det er vel på tide, at de nye linjer, som også den nuværende minister på miljøområdet går ind for, også kan slå igennem.

Knud Lind (FP):

Man kan her tale om en lovrevision, som griber ind i den private produktionsret på en så gennemgribende måde, at man kan sammenligne det med en total socialisering af hele industriens produktionsapparat. Det sker endda med Det Konservative Folkepartis store velsignelse og også med Venstres.

Skulle man sige noget godt om dette lovforslag, for jeg vil helst ikke virke negativ, er der en enkelt positiv ting i det, og det er egenkontrollen hos firmaerne. Det regner vi for en lille forbedring, men de kommer formentlig selv til at betale for den.

Når man læser bemærkningerne til § 30 c, bliver man temmelig rystet over den totale indgriben på et vilkårligt grundlag, som der er tale om her. I § 30 c sigter man ifølge bemærkningerne på at regulere forbruget af stoffer og produkter m.v., der på den ene side ikke i sig selv antages at give anledning til miljøskade eller sundhedsfare og på den anden side heller ikke kan antages at være miljømæssigt ubetænkelig. Her er der tale om, at man kan dømme industrien efter § 30 c på den blotte mistanke.

Skal man oversætte ministerens beføjelser til at blande sig i produktionen – for det er det, der er tale om – ud i alle led, kan ministeren efter § 30 c bare på den mindste mistanke, hvor luftig den så end måtte være, træffe bestemmelser og begrænsninger eller forbud mod salg eller anvendelse af bestemte stoffer, for slet ikke at tale om, at ministeren også kan lave salgs- eller anvendelsesbegrænsninger eller forlange, at industrien skal fabrikere sine varer af nogle andre stoffer, blot fordi man f.eks. i fjernsynet har fået en idé om, at disse stoffer muligvis engang i fremtiden kan være farlige, uden at man nærmere kan begrunde det. Det er det, § 30 c handler om.

Det er klart, at Fremskridtspartiet ikke kan gå ind for den slags vilkårlige ministerbeføjelser og i særdeleshed ikke, efter at vi har oplevet den urimelige miljøhøjt, som blev kørt mod